22/09/2019

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής Α΄ Λουκά

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Λκ. ε΄ 1-11
Πρωτότυπο Κείμενο

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἑστὼς ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ, εἶδε δύο πλοῖα ἑστῶτα παρὰ τὴν λίμνην· οἱ δὲ ἁλιεῖς ἀποβάντες ἀπ᾽ αὐτῶν ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα. Ἐμβὰς δὲ εἰς ἓν τῶν πλοίων, ὃ ἦν τοῦ Σίμωνος, ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους. Ὡς δὲ ἐπαύσατο λαλῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα· ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων εἶπεν αὐτῷ· ἐπιστάτα, δι᾽ ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον. Καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλῆθος ἰχθύων πολύ· διερρήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν. Καὶ κατένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ πλοίῳ τοῦ ἐλθόντας συλλαβέσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλθον καὶ ἔπλησαν ἀμφότερα τὰ πλοῖα, ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά. Ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ λέγων· ἔξελθε ἀπ᾽ ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε· θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ τῶν ἰχθύων ἣ συνέλαβον, ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζεβεδαίου, οἳ ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν. Καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ».

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, καθώς ο Ιησούς στεκόταν στην όχθη της λίμνης Γεννησαρέτ, είδε δύο ψαροκάικα στην άκρη της λίμνης. Οι ψαράδες είχαν κατέβει απ’ αυτά και έπλεναν τα δίχτυα. Εκείνος ανέβηκε σ’ ένα από τα ψαροκάικα, σ’ αυτό που ήταν του Σίμωνα, και τον παρακάλεσε να τραβηχτεί λίγο από την ξηρά. Κάθισε στο ψαροκάικο και απ’ αυτό δίδασκε τα πλήθη. Όταν τελείωσε την ομιλία του, είπε στο Σίμωνα: «Πήγαινε στα βαθιά και ρίξτε τα δίχτυα σας για ψάρεμα». Ο Σίμων του αποκρίθηκε: «Διδάσκαλε, όλη τη νύχτα παιδευόμασταν και δεν πιάσαμε τίποτε· επειδή όμως το λες εσύ, θα ρίξω το δίχτυ». Το έριξαν κι έπιασαν πάρα πολλά ψάρια, τόσα που το δίχτυ τους άρχισε να σκίζεται. Με νεύματα ειδοποίησαν τους συνεταίρους τους, που ήταν στο άλλο πλοίο να έρθουν να τους βοηθήσουν. Εκείνοι ήρθαν και γέμισαν και τα δύο ψαροκάικα σε σημείο που να κινδυνεύουν να βυθιστούν. Όταν ο Σίμων Πέτρος είδε τι έγινε, έπεσε στα γόνατα του Ιησού και του είπε: «Βγες από το καΐκι μου, Κύριε, γιατί είμαι άνθρωπος αμαρτωλός». Αυτά τα είπε γιατί είχε κυριευτεί από δέος, αυτός και όλοι όσοι ήταν μαζί του, για τα πολλά ψάρια που είχαν πιάσει. Το ίδιο συνέβη και με τα παιδιά του Ζεβεδαίου, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, που ήταν συνεργάτες του Σίμωνα. Ο Ιησούς τότε είπε στο Σίμωνα: «Μη φοβάσαι, από τώρα θα ψαρεύεις ανθρώπους». Ύστερα, αφού τράβηξαν τα ψαροκάικα στη στεριά, άφησαν τα πάντα και τον ακολούθησαν.

Σχολιασμός

Η σημερινή περικοπή πρώτη αυτής της σειράς, κάνει λόγο για την κλήση των πρώτων τεσσάρων μαθητών του Κυρίου, του Πέτρου, του Ανδρέα , του Ιάκωβου και του Ιωάννη και μας διδάσκει πως πρέπει να δέχεται ο άνθρωπος το θείο κάλεσμα. Το ενδιαφέρον για το πρόσωπο του Χριστού είναι ένα μυστήριο που συντελείται στην καρδιά του ανθρώπου Τι νόημα όμως είχε αυτό το τόσο εντυπωσιακό θαύμα; Και γιατί ο Κύριος πριν το επιτελέσει ζήτησε από τους ψαράδες να ρίξουν τα δίχτυα τους και μάλιστα σε ακατάλληλη ώρα; Διότι ο Κύριος μέσα από το θαύμα αυτό ήθελε να διδάξει πολύ μεγάλες αλήθειες στους ψαράδες της Γαλιλαίας, τους οποίους σε λίγο θα καλούσε να γίνουν αλιείς ανθρώπων και να σαγηνεύουν στα πνευματικά τους δίχτυα όλη την οικουμένη. Αυτό το θαύμα ήταν τύπος της πνευματικής αλιείας τους. Και έπρεπε να χαραχθεί βαθιά στην ψυχή τους. Έπρεπε να το θυμούνται πολύ καλά οι Απόστολοι του Κυρίου όταν αργότερα στο τεράστιο έργο τους θα συναντούσαν δυσκολίες και απογοητεύσεις. Να θυμούνται και να συναισθάνονται ότι στην πνευματική τους διακονία χωρίς τον Κύριο δεν θα μπορούσαν τίποτε να επιτύχουν, ενώ με τη δική του δύναμη θα μπορούσαν να κάνουν τα πάντα. Άδεια τα δίχτυα χωρίς την ευλογία του. Γεμάτα όταν τα ευλογούσε ο Χριστός.

Όταν είδε ο Πέτρος το πρωτοφανές αυτό και ανέλπιστο πλήθος των ψαριών, έπεσε στα γόνατα του Χριστού και είπε: «Βγες από το πλοίο μου και φύγε από μένα, Κύριε, διότι είμαι άνθρωπος αμαρτωλός και δεν είμαι άξιος να σ’ έχω στο πλοίο μου». Ο Κύριος όμως τον καθησύχασε και του είπε: «Μη φοβάσαι. Από τώρα θα σαγηνεύεις ανθρώπους, τους οποίους με το κήρυγμα σου θα οδηγείς στη σωτηρία». Ωστόσο όμως η στάση του αποστόλου Πέτρου μας δημιουργεί κάποιον προβληματισμό. Γιατί αντί να πανηγυρίσει για το μεγαλειώδες θαύμα, παρακάλεσε τον Κύριο να φύγει από το πλοίο του; Αυτός που από τα παιδικά του χρόνια περίμενε τον Μεσσία, τώρα του ζητά να φύγει από τη ζωή του; Ασφαλώς το αίτημα του Πέτρου δεν εκφράζει μια διάθεση αρνήσεως και αποδιώξεως του Χριστού. Αντίθετα ο άδολος αυτός ψαράς της Γαλιλαίας ένιωσε την ώρα εκείνη ένα φοβερό συγκλονισμό στην ψυχή του. Κατάλαβε μέσα στην ευλογία του θαύματος ότι δεν έχει μπροστά του έναν απλό άνθρωπο, αλλά ένα μοναδικό διδάσκαλο που έχει θεία δύναμη. Και αισθανόμενος το μεγαλείο του δεν αντέχει να ατενίσει το θεϊκό του πρόσωπο, αλλά πέφτει συντετριμμένος και τον προσκυνά. Διότι αισθάνεται τον εαυτό του ανάξιο της παρουσίας του. Αισθάνεται την αγιότητα του Χριστού και τη δική του μικρότητα και αμαρτωλότητα.

Τα συναισθήματα αυτά του Πέτρου τα βιώνουμε και εμείς οι πιστοί, καθώς βρισκόμαστε σε μία ιερή ώρα της λατρείας ή σε στιγμές που αισθανόμαστε τον Θεό ολοζώντανο στη ζωή μας, και αφυπνίζεται η συναίσθηση της αμαρτωλότητας μας. Μας συνέχει τότε ο φόβος του Θεού. Τρέμουμε, φοβόμαστε την παρουσία του

Θεού, αλλά ταυτόχρονα την ποθούμε και την λαχταρούμε. Αισθανόμαστε πόσο αμαρτωλοί είμαστε και ότι δεν αξίζουμε των ευλογιών του Κυρίου. Αυτό όμως που δεν καταλαβαίνουμε ίσως, είναι ότι όσο περισσότερο αναγνωρίζουμε την αμαρτωλότητά μας, τόσο περισσότερο ελκύουμε το έλεος και την αγάπη του Κυρίου. Γι’ αυτό ας στεκόμαστε με δέος και φόβο ενώπιόν του και ας τον παρακαλούμε ταπεινά και ολοκάρδια να μη φύγει ποτέ από κοντά μας λόγω των πολλών μας αμαρτιών.